

kiáltás: Nem ti vettétek el az én életemet, én tettem le azt! Nem a szegek és a kötelek tartanak engem fogva a Kereszten, hanem az engedelmesség és a szeretet. Krisztus ugyanis semmivel sem arathatott volna fényesebb diadalt - mondja Kálvin-, mint azzal a rettenthetetlen dicsekedésével, hogy az ő lelkének /melyet mindannyian elveszettnek gondoltak/ Isten az őrizője. /Ev.Harm. IV.155/

Lelkemet.

Vegyük csak sorra a Keresztfán elmondott szavakat. Azt találjuk, hogy Jézus Krisztus azokban foglalkozott az ő ellenségeiért való közbenjárással, a megtérő bűnös megbátorításával, saját anyja további sorsával, saját testi szenvedésével, majd azzal a nagy "üggyel", amire odaszánta egész életét, amiért jött, az ember megváltásának nagy "ügyével"; s most utoljára az ő lelkének sorsával van elfoglalva. Ez a sorrend is sok mindenre tanít bennünket. Ki merem mondani: nem is Isten szerint való, amikor valaki az első helyre teszi az ő lelkének sorsát, amikor szinte kizárólag csak az ő személyes üdvösségével foglalkozik, ahogyan mondani szoktuk. De nem Isten szerint való az sem, amikor az ember nem érkezik el oda, ahova Megváltónk: az ő lelkével való törődéssel. Mélyen megrendítő, amikor emberek haldoklásukban is csak vagyonukkal, munkájukkal, eredményeikkel, hozzátartozóikkal foglalkoznak, s úgy halnak meg /mert úgy éltek talán/ mintha nem lenne lelkük.

Bárcsak e tekintetben is tudnánk igazán "kálvinisták" lenni, s tanulni a mi nagy tanítónktól, Kálvin Jánostól, aki 1564 ápr.25-én kelt végrendeletében ezt a krisztusi sorrendet